

РЕШЕНИЕ

№ 7157

гр. София, 28.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 29.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **9345** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по повод на жалба с вх. № 26908 от 24.09.2024 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № 1012-21-1042 от 16.09.2024 г. по описа на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) С. град, подадена от „КАБОРА“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Р. С. Б., чрез адв. Г. Б. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Решение № 1040-21-433 от 19.08.2024 г., издадено от директора на ТП на НОИ- С. град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-764 от 17.07.2024 г. на оспорващия срещу Задължителни предписания № ЗД-1-21-01646597 от 04.07.2024 г. (ЗП), издадени от контролен орган в ТП на НОИ – С. град, като неоснователна и са потвърдени Задължителни предписания № ЗД-1-21-01646597 от 04.07.2024 г., издадени от контролен орган при ТП на НОИ С. град, като издадени законосъобразно и правилно. С жалбата се отправя молба съдът да отмени оспореното решение като незаконосъобразно и неправилно, тъй като накърнява права и законни интереси на жалбоподателя, както и че е необосновано и немотивирано. Посочва се, че според НОИ работодателят е в нарушение като изпълнява трудовото и осигурителното законодателство и носи отговорност за евентуални намерения на служителите си след прекратяване на трудовото правоотношение. Твърди се, че обжалваното решение е постановено по проверка, която е извършена извън сроковете и правилата на

Инструкция № 1 от 03.04.2015 г. за реда и начина на осъществяване на контролно – ревизионната дейност от контролните органи на НОИ (Инструкцията). Инвокират се съображения, че в обжалваното решение неправилно са възприети данните и погрешно са интерпретирани както фактите, така и правото. Не на последно място се подчертава, че жалбоподателят винаги е имал нужда от персонал – техническо лице (сътрудник, секретар). В хода на съдебното производство, оспорващият е редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Б., която поддържа жалбата, предлага да бъде уважена и претендира сторените съдебно – деловодни разноски. Депозира писмено становище.

Ответникът – директор на ТП на НОИ – С. град, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. В., която оспорва жалбата, предлага да не се уважава, претендира юрисконсултско възнаграждение и депозира писмено становище.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Административното производство е започнало по повод писмо с вх. № 4023-21-480 от 14.07.2023 г. на отдел ТП на НОИ – С. относно коректността на подадените данни по чл. 5, ал. 4 КСО за Ю. Ф. С. в периода от 05.06. до 06.07. 2023 г. и е издадена Заповед № ЗР-5-21-01394794 от 18.07.2023 г. на ръководителя на ТП на НОИ – С. град за извършване на проверка на разходите на държавното обществено осигуряване (ДОО) при осигурителя „КАБОРА“ ЕООД. Поводът за сигнала е подадено заявление от Ю. С. за отпускане на парично обезщетение за безработица и представен документ U1 за осъществяване на трудова дейност в друга държава в периода от 09.09.2022 г. до 04.06.2023 г. Проверката е приключила с Констативен протокол (КП) № КП-5-21-01411361 от 21.08.2023 г. и са издадени ЗП № ЗД-1-21-01411366 от 21.08.2023 г. за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4 КСО за Ю. Ф. С. в периода от 05.06. до 05.07.2023 г.

С Решение № 1040-21-633 от 25.10.2023 г. на директора на ТП на ПОИ С. град, жалба вх. № 1012-21-878/05.09.2023 г. на жалбоподателя е уважена и ЗП № ЗД-1-21-01411366 от 21.08.2023 г. са отменени и административната преписка е върната на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО за предприемане на действия по реда на чл. 110 от КСО.

С Решение № 1040-21-21-633#1 от 10.11.2023 г. на директора на ТП на НОИ - С. град е допусната поправка па очевидни фактически грешки в диспозитива на Решение №1040-21 -633 от 25.10.2023 г. на директора на ТП на НОИ - С. град и административната преписка е върната на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО за предприемане на действия по реда на чл. 108 от КСО.

С определение № 2074 от 26.02.2024 г. по адм. дело № 11217 по описа за 2023 г. на АССГ е оставена без разглеждане жалбата на „КАБОРА“ ЕООД срещу Решение № 1040-21-633 от 25.10.2023 г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което е поправено с Решение № 1040-21-21-633#1 от 10.11.2023 г. на директора на ТП на НОИ С. град. Този съдебен акт е оставен в сила с Определение № 5905 от 14.05.2024 г. по адм. дело № 4515/2024 г. по описа на ВАС. Шесто отделение.

На 19.06.2024 г. в ТП на НОИ С. град е постъпило писмо вх. №4023-21-480#12 от същата дата на ТП на НОИ - С. относно спряното производство по отпускане на парично обезщетение за безработица на Ю. Ф. С., тъй като издадените ЗП № ЗД-1-21-01411366 от 21.08.2023 г. за заличаване на подадените данни по чл. 5. ат. 4 от КСО за периода от 05.06. до 05.07.2023 г. не са изпълнени от осигурителя.

С писмо, получено на 25.06.2024г. на дирекция „Обща администрация“ в ТП на НОИ - С. град, след приключване на съдебното производство по жалба с вх. № 1012-21-1177 от 21.11.2023 г., подадена от жалбоподателя, административната преписка е върната на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО за изпълнение на т. 3 от решението предприемане на действия по реда на чл. 108 от КСО.

Въз основа на посочените сигнали от ТП на НОИ С. и в изпълнение на т. 3 от Решение № 1040-21-21-633#1 от 10.11.2023 г. на директора на ТП на НОИ - С. град е издадена Заповед № ЗР-5-21-01633612 от 27.06.2024 г. на Ръководителя на ТП на НОИ-С. град за извършване на проверка в осигурителя „КАБОРА“ ЕООД.

От административната преписка се установява, че със Заповед № ЗР-5-21-01633612 от 27.06.2024 г. на Ръководителя на ТП на НОИ - С. град е възложено извършването на проверка на жалбоподателя, както и че е издадена след приключилото съдебно производство и връщането на преписката. Тази заповед е връчена на 01.07.2024 г. на упълномощено лице - Г. Б., заедно с искане по чл. 108. ад. 2 от КСО за представяне на необходимите документи за извършване на проверката.

Проверката приключва с КП № КП-5-21-01646544 от 04.07.2024 г. На оспорващия са връчени ЗП № ЗД-1-21-01646597/04.07.2024 г. за заличаване на подадените данни по чл. 5. ад. 4 от КСО за Ю. С..

По време на проверката, обективна в Констативен протокол № КП-5-21-01646544 от 04.07.2024 г. е установено, че: Съгласно вписванията в Търговския регистър на 23.10.2008 г. е вписан жалбоподателя със седалище и адрес на управление [населено място]. ж.к. Л. бл. 409. вх. А. ет. 4. ай. 11 с управител и едноличен собственик на капитала Р. С. Б.. На 20.08.2010 г. е вписано седалище и адрес на управление на дружеството в [населено място]. [улица], с предмет на дейност: търговия, проектиране, производство, строителство, монтаж и сервиз на климатична и вентилационна техника, консултантска дейност, търговско посредничество и представителство на местни и чуждестранни физически лица и всяка друга дейност незабранена от закона.

В хода на проверката жалбоподателят е представил трудов договор № 005 от 05.06.2023 г. , сключен на основание чл. 68, ал.1 от Кодекса на труда (КТ), съгласно който Ю. С. е назначена в „КАБОРА“ ЕООД на длъжност „технически сътрудник“ , с код по НКПД 41102005, на пълно работно време – 8 часов работен ден, считано от 05.06.2023 г., за срок от един месец. Поради изтичане срока на трудовия договор със Заповед № 001 от 06.07.2023 г. и на основание чл. 325, ал.1, т. 3 КТ, е прекратено трудовото правоотношение. Осигурителят е спазил изискванията на чл. 62, ал. 5 КТ за регистриране на трудовото правоотношение в НАП.

Съгласно представените разплащателни ведомости и фишове за работни заплати за м.06. и м.07.2023 г. на служителя е начислено и изплатено трудово възнаграждение: за м.06.2023 г. - за 20 отработени дни, трудово възнаграждение и осигурителен доход 1818.18 лв. и за м.07.2023г. - за 3 отработени дни, трудово възнаграждение и осигурителен доход в размер на 285,71 лв.

При извършена проверка в Регистъра на осигурените лица (РОЛ) е констатирано, че на 18.07.2023 г. жалбоподателят е подал данни по чл. 5. ал. 4 от КСО за служителя за м. 06.2023 г. за 20 работни дни осигурителен доход - 1 818.18 лв. и начало на осигуряване 05.06.2023 г. и на 18.08.2023 г. за м.07.2023 г. при 3 работни дни и осигурителен доход в размер на 285,71 лв. и последен ден в осигуряване 05.07.2023 г. От Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП) е изисквана информация за

пребиваването на Ю. С. на територията на Република България. От предоставената информация се установява, че същата е напуснала Република България на 09.09.2022 г. и на 04.06.2023 г. е пристигнала в страната.

На база на всички събрани в хода на административното производство писмени доказателства, Контролният орган на ТП на НОИ – С. град е издал Задължителни предписания № ЗД-1-21-01646597 от 04.07.2024 г. е указано жалбоподателят да заличи данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, за Ю. Ф. С.. ЗП са връчени на 04.07.2024 г. и са обжалвани в законоустановения срок пред директора на ТП на НОИ – С. град, който ги е потвърдил с решение № 1040-21-433 от 19.08.2024 г.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните от страните.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

От данните, събраните по делото и от изразеното становище от ответника, липсва точна дата, на която адресатът в получил административния акт, поради което съдът приема, че жалбата е депозирана в законоустановения срок от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, приложим на основание чл. 118, ал.2 от КСО, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административнопроизводствените правила; дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, възложени с КСО, както и в предвидената форма и при спазване на административнопроизводствените правила. Съдът обаче намира, че Решението на Директора на ТП на НОИ Т., предмет на обжалване, е незаконосъобразно, като издадено в противоречие с материалния закон.

По смисъла на КСО, наличието само на валидно сключено и непрекъснато трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като не е налице идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в §1, ал.1, т. 3 от КСО, според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Според чл. 10, ал.1 от КСО пък осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Следователно изискването на законовата разпоредба, съдържаща определението за "осигурено лице" по смисъла на КСО е лицето реално да осъществява трудова дейност въз основа на трудово правоотношение.

Поначало неизвършването на трудова дейност е относимо към изпълнението на трудовия договор, а не неговата действителност. По тази причина КТ предвижда като последици от непрестирането на труд неизплащане на договореното трудово

възнаграждение, реализиране на дисциплинарна отговорност, прекратяване на трудовия договор и др.

Органите на НОИ не са оправомощени да осъществяват контрол по спазване на трудовото законодателство, но предвидените в чл. 108 от КСО широки правомощия при осъществяване на контролната им дейност налага извода, че при извършване на проверките относно спазването на нормативните актове по държавното обществено осигуряване, последните детайлно изследват дадено трудово правоотношение, за да се извърши преценката възникнали ли са осигурителни права.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал.1 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Съгласно чл. 4, ал.1 КСО работниците и служителите са осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица. За работници и служители се считат лицата, упражняващи трудова дейност по трудово правоотношение. Същото възниква въз основа на трудов договор, който следва да отговаря на изискванията относно форма и съдържание, предвидени в КТ, като за него следва да се подаде уведомление до НАП, съгласно чл. 62 КТ. Според чл. 63, ал. 4 КТ изпълнението на задълженията по трудовия договор започва с постъпването на работника или служителя на работа, което се удостоверява писмено, а правоотношението е възмездно и работодателят дължи възнаграждение на работника за положения труд. Спорът между страните практически се съсредоточава на въпроса относно това дали наистина лицата са е упражнявали фактически трудовата дейност по сключените трудови договори, за да възникне за тях осигуряване, съгласно изискването на чл. 10КСО.

Административният орган е счел, че по трудовия договор не е било налице изпълнение от страна на работника, т. е. същите са били само привидни договори. Административният орган навежда довод за недействителност на трудовите договори по чл. 74, ал.1 КТ като основание за решението си, но според разпоредбата на чл.74, ал.3 КТ в случаите, когато контролен или друг компетентен орган сметне, че трудовият договор е недействителен на някое от основанията, посочени в ал. 1, той незабавно сезира съда, за да се произнесе по действителността на трудовия договор, защото според чл. 74, ал.2 КТ в общия случай трудовият договор се обявява за недействителен именно от съда. Според нормата на чл. 74, ал. 5 КТ пък страните не могат да се позовават на недействителност на трудовия договор или на отделни негови клаузи, докато тя не бъде обявена и решението за обявяването ѝ не бъде връчено на страните. На още по-голямо основание не може административен орган да се позовава на недействителност по собствени констатации и при възникнали съмнения във валидността на трудовия договор, при условие, че правомощие за такава преценка не му е предоставена от закона, предвид изричното указание, че недействителността, включваща и нищожността, следва да се прогласи от съда. Ако се приеме на базата на събраните от органа доказателства, че има данни, от които да се направи извод, че действително трудово правоотношение не е било налице, то редът за установяване на действителните отношения между работник и работодател е специален и само съдът може да се произнесе по този въпрос.

Административният съд също не е компетентен да се произнася инцидентно по реда на косвения съдебен контрол по действителността на трудов договор в

производството по оспорване на административен акт, предвид изрично предвидения ред за обявяване недействителността по чл. 74 КТ и поради това и настоящият съд не би могъл да обсъжда по същество представените допълнително от страна на жалбоподателя писмени доказателства по повод установяване реалното осъществяване на трудови функции по трудовите договори. В този смисъл са например Решение № 4512/2019 г. по адм. дело № 1298/2019 г., Решение № 6843/19 г. по адм. дело № 14502/18 г. и двете на ВАС.

При това положение и се налага извода, че преди да издаде задължителни предписания административният орган, при наличие на съмнения относно действителността на трудовото правоотношение, включително и относно това дали е налице нищожност на трудовия договор, е следвало да изпълни задължението си по чл. 74, ал.3 КТ и едва след решаване на въпроса относно наличието или не на действителен трудов договор да прецени и дали ще е налице основание за издаване на задължителните предписания за заличаване на подадените от осигурителя данни по този договор. В случая, по делото липсват доказателства, а няма и такива твърдения от ответната страна, че органите на ТП на НОИ – С. град са иницирали и провели подобно съдебно производство по реда на чл. 74, ал. 3КТ. Затова и при липса на акт, с който да е обявена недействителност на трудовия договор, задължителните предписания се явяват неоснователно издадени и преждевременни и поради това, като ги е потвърдил Директорът на ТП на НОИ е издал незаконосъобразен акт, който не е съобразен с императивни изисквания на закона и подлежи на отмяна. В подкрепа на изложеното е и обилната и трайна съдебна практика на ВАС, обективизирана например в Решение № 15600/2014 г. по адм. дело № 8693/2014 г., Решение № 13287/2014 г. по адм. дело № 7724/2014 г., Решение № 8837/2015 г. по адм. дело № 55/2015 г., Решение № 15452/2017 г. по адм. дело № 11276/2016 г., , Решение № 17274/2019 г. по адм. дело № 3052/2019 г. и др.

При липса на влязъл в сила съдебен акт, с който е обявена недействителност на сключеният и редовен от външна страна трудови договори със служители издадените задължителни предписания и решението на директора на ТП на НОИ се явяват незаконосъобразни.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е спазен срока по чл. 30, ал.1 от Инструкция № от 03.04.2015 г. за реда и начина на осъществяване на контролно – ревизионната дейност от контролните органи на НОИ, тъй като забавянето е продиктувано изцяло от поведението на оспорващия, който се е възползвал от допустими процесуални способи да забави действията на административния орган.

По изложените съображения жалбата е основателна и като такава следва да се уважи и да се отмени обжалваното решение на Директор на ТП на НОИ и съответно и Задължителните предписания, потвърдени с него.

Съгласно чл. 120, ал. 2 КСО, при уважаване на жалбата жалбоподателят има право да получи направените от него разноски и платеното възнаграждение за защита съразмерно на уважената част. Претенцията на жалбоподателя за разноски, формулирана още в жалбата и поддържана по същество в съдебното

заседание е за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 750,00 лв. и внесена държавна такса в размер на 50,00 лв. или общо сторени съдебно – деловодни разноси в размер на 800 лева.

Водим от горното, Административен съд София град, Трето отделение, 8 –ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-433 от 19.08.2024 г., издадено от директора на ТП на НОИ- С. град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-764 от 17.07.2024 г. на „КАБОРА“ ЕООД срещу Задължителни предписания № ЗД-1-21-01646597 от 04.07.2024 г., издадени от контролен орган в ТП на НОИ – С. град, като неоснователна и са потвърдени Задължителни предписания № ЗД-1-21-01646597 от 04.07.2024 г., издадени от контролен орган при ТП на НОИ С. град.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на „КАБОРА“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] сторените по делото съдебно – деловодни разноси в размер на 800,00 (осемстотин) лева.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: